

Sygn. akt VIII C 2206/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.

przeciwko P. P., E. P.

o zapłatę

1. uchyla w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w dniu 7 września 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt VIII Nc 7825/18 i oddala powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. solidarnie na rzecz pozwanych P. P. i E. P. kwotę 4.225 zł (cztery tysiące dwieście dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 2206/18

UZASADNIENIE

W dniu 14 sierpnia 2018 roku powód (...) S.A. z siedzibą w Ł. wytoczył przeciwko pozwanym P. P. i E. P. powództwo o zapłatę solidarnie kwoty 16.189,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lipca 2018 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona kwota wynika z weksla własnego wystawionego przez pozwanego i poręczonego przez pozwaną. Weksel ten został wystawiony, jako zabezpieczenie do umowy leasingu nr (...). W związku z opóźnieniem w spłacie umowa ta została rozwiązana w trybie natychmiastowym. Następnie powód w dniu 22 marca 2017 roku podpisał z pozwanym porozumienie restrukturyzacyjne, na mocy którego strony postanowiły kontynuować umowę leasingu, ustalając nowy terminarz opłat. Jednocześnie strony zgodnie postanowiły, że finansującemu przysługuje kara umowna, o której mowa w § 7 ust. 16 OWU Leasingu obliczona za okres od dnia 20 kwietnia 2016 roku do dnia 30 stycznia 2017 roku w wysokości 16.189,17 zł. W porozumieniu zastrzeżono przy tym, że jeśli pozwany ureguluje swoje zobowiązanie w wyznaczonych terminie i wysokości, powód odstąpi od dochodzenia kary umownej. Pozwany nie sprostał powyższemu, w następstwie czego w dniu 5 lipca 2017 roku umowa została wypowiedziana, a po stronie dłużnika powstał obowiązek uiszczenia kary umownej.

(pozew k. 12-13v.)

W dniu 7 września 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanym nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (VIII Nc 7825/18).

Od powyższego nakazu zarzuty wywiedli pozwani, reprezentowani przez zawodowego pełnomocnika, wnosząc o uchylene nakazu w całości i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwani podnieśli zarzut braku skutecznego wypowiedzenia umowy leasingu, wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją, bezzasadnego naliczenia kary umownej w sytuacji, w której wobec cofnięcia przez powoda oświadczenia o rozwiązaniu umowy, leasingobiorca był uprawniony do korzystania z przedmiotu leasingu. Wskazali ponadto, że w przypadku uznania działania powoda za uprawnione, naliczona kara jest rażąco wygórowana, w związku z czym wnieśli o jej miarkowanie, akcentując, iż zobowiązanie wynikające z umowy leasingu zostało spłacone, a powód nie poniósł szkody. Wyjaśnili także, że powód wadliwie rozliczył uiszczony na poczet spłaty środki pieniężne, które zostały zaksięgowane pomiędzy dwie umowy.

(nakaz zapłaty k. 69, zarzuty k. 74-84)

W odpowiedzi na zarzuty powód podtrzymał pozew w całości. Wyjaśnił, że weksel został wypełniony zgodnie z deklaracją, a pozwany został wezwany do zapłaty dłuższej sumy przed rozwiązaniem stosunku podstawowego. Wskazał także, iż treść porozumienia uprawniała leasingodawcę do naliczenia kary umownej w przypadku nieterminowego regulowania zobowiązania przez leasingobiorcę i dla skorzystania z powyższego uprawnienia nie było konieczne złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, że porozumienie stanowiło część umowy leasingu i nie było odrębnym od niej stosunkiem zobowiązaniowym, a warunkiem odstąpienia od dochodzenia kary umownej było wywiązanie się przez pozwanego z postanowień porozumienia.

W toku dalszego procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie. Pełnomocnik pozwanego uzupełniająco wyjaśnił, iż zastrzeżona w porozumieniu kara umowna dotyczy roszczenia nieistniejącego, wobec cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu pozwany mógł bowiem korzystać w dalszym ciągu z przedmiotu leasingu.

(pismo procesowe k. 145-156, k. 188-190, protokół rozprawy k. 185-186v., k. 191-193)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. P. w dniu 31 października 2011 roku zawarł z powodem (...) S.A. z siedzibą w Ł. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem były 3 kawiarki (...) A. (...). Strony umowy postanowiły, że finansujący nabędzie od pozwanego przedmiot leasingu za cenę netto 29.655 zł. W umowie wskazano, iż zostaje ona zawarta na okres do dnia 25 października 2016 roku, o ile nie zostanie rozwiązana w trybie § 7 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu lub nie wygaśnie z innych przyczyn. Pozwany zobowiązał się do terminowego regulowania opłat leasingowych i innych płatności na rzecz finansującego określonych w umowie leasingu. Wynagrodzenie pieniężne z tytułu używania przez korzystającego z przedmiotu leasingu, określone w § 5 ust. 2.1 OWUL, było płatne w ratach. Zabezpieczenie umowy stanowiły dwa weksle własne in blanco korzystającego wraz z deklaracją wekslową, poręczone przez pozwaną E. P..

W myśl § 7 ust. 7.1 OWUL, finansujący mógł rozwiązać umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym m.in., gdy korzystający pomimo upomnienia na piśmie i wyznaczenia dodatkowego terminu, zalegał z jakąkolwiek płatnością wynikającą z umowy leasingu. W przypadku rozwiązania umowy w trybie § 7 ust. 7, korzystający zobowiązany był w dniu rozwiązania umowy do zwrotu przedmiotu leasingu w trybie uregulowanym w § 7 ust. 15-17. Korzystający był również zobowiązany do uiszczenia wszystkich opłat leasingowych wymagalnych do dnia rozwiązania umowy, ponadto finansujący mógł zażądać od korzystającego zapłacenia odszkodowania w wysokości sumy wszystkich przewidzianych w umowie, a niewymagalnych do dnia jej rozwiązania, opłat leasingowych, o których mowa w § 5 ust. 2, pomniejszonych o korzyści zgodnie z postanowieniami § 7 ust. 10. W myśl § 7 ust. 15 OWUL, zwrot przedmiotu leasingu winien nastąpić niezwłocznie, nie później niż w ciągu 7 dni od rozwiązania umowy, na ryzyko i koszt korzystającego. W razie odmowy lub opóźnienia zwrotu przedmiotu leasingu przez korzystającego, finansującemu przysługiwała kara

umowna liczona za każdy dzień, w wysokości 1/10 średniej miesięcznej okresowej opłaty leasingowej z ostatnich 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym powstał obowiązek zwrotu, a w przypadku umów rozwiązanych wcześniej niż po upływie 12 miesięcy, z okresu trwania umowy leasingu.

P. P. nie spłacał terminowo rat leasingowych, w następstwie czego umowa leasingu została przez powoda wypowiedziana.

(dowód z przesłuchania pozwanego k. 185v.-186, umowa leasingu operacyjnego k. 50-51, ogólne warunki umowy leasingu k. 52-56, okoliczności bezsporne)

W dniu 22 marca 2017 roku pozwany zawarł z powodem porozumienie restrukturyzacyjne nr (...) - aneks nr (...) do umowy leasingu operacyjnego. W jego treści wskazano, że w związku z opóźnieniem w regulowaniu zobowiązań pieniężnych wobec finansującego, umowa leasingu została rozwiązana w trybie natychmiastowym bez okresu wypowiedzenia, oświadczeniem finansującego z dnia 5 kwietnia 2016 roku (§ 2). Finansujący oświadczył, że cofa za zgodą korzystającego swoje oświadczenie woli z dnia 5 kwietnia 2016 roku o rozwiązaniu umowy leasingu z zastrzeżeniem § 7 OWUL (§ 3). Strony zgodnie postanowiły, iż zmiana ulega terminarz opłat leasingowych, a czas trwania umowy leasingu zostaje wydłużony do dnia 15 października 2017 roku (§ 4 i 5). Opłata za rozpatrzenie wniosku restrukturyzacyjnego wyniosła 500 zł netto + VAT, natomiast opłata za wznowienie umowy 250 zł netto + VAT. W § 8 porozumienia wskazano, że wobec faktu, iż przedmiot leasingu do chwili zawarcia porozumienia pozostaje w posiadaniu korzystającego, strony porozumienia zgodnie postanawiają, że finansującemu przysługuje z tego tytułu kara umowna, o której mowa w § 7 ust. 16 OWUL, obliczona za okres od dnia 20 kwietnia 2016 roku do dnia 30 stycznia 2017 roku w wysokości 16.189,17 zł. O ile korzystający ureguluje swoje zobowiązania w wysokości i w terminach oznaczonych w załączniku nr 1 do porozumienia, finansujący zobowiązał się odstąpić od dochodzenia w/w kary umownej.

Splata zobowiązań określonych w załączniku nr 1 przypadająca na okres od dnia 20 marca 2017 roku do dnia 15 października 2017 roku, a ich suma wyrażała się kwotą 3.994,76 zł.

(porozumienie wraz z załącznikiem k. 58-62, okoliczności bezsporne)

Pozwany nie wywiązał się z postanowień porozumienia i nieterminowo regulował raty leasingowe.

Pismem z dnia 11 czerwca 2017 roku, doręczonym w dniu 19 czerwca 2017 roku, powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 608,07 zł tytułem zaległych rat leasingowych pod rygorem wypowiedzenia umowy. Wobec braku spłaty zadłużenia, w dniu 5 lipca 2017 roku powód złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu w trybie natychmiastowym oraz wezwał do zwrotu przedmiotu leasingu w nieprzekraczalnym terminie do dnia 12 lipca 2017 roku pod rygorem naliczenia kary umownej.

W okresie od dnia 22 marca 2017 roku do dnia 29 listopada 2017 roku z tytułu rat leasingowych pozwany spłacił łącznie kwotę 3.851,38 zł.

(dowód z przesłuchania pozwanego k. 185v.-186, oświadczenie k. 63, zestawienie operacji k. 90-91, potwierdzenia przelewu k. 93-107, wezwanie do zapłaty k. 159-160, potwierdzenie odbioru k. 161-162)

Pismem z dnia 4 lipca 2018 roku, doręczonym w dniu 9 lipca 2018 roku, powód zawiadomił pozwanego, iż z uwagi na zwłokę w zapłacie opłat leasingowych uzupełni weksel na kwotę 16.189,17 zł. O wypełnieniu weksla została także zawiadomiona pozwana, jako poręczyciel weksla.

(zawiadomienie k. 64, k. 66, potwierdzenie odbioru k. 65-65v., k. 67-67v., okoliczności bezsporne)

W okresie od listopada 2017 roku do lipca 2018 roku pozwany prowadził z powodem korespondencję dotyczącą rozliczenia umowy leasingu i sposobu księgowania dokonywanych przez pozwanego wpłat.

(wydruk korespondencji e-mail k. 112-128)

Przedmioty leasingu objęte umową z dnia 31 października 2011 roku znajdują się w posiadaniu pozwanego i są przez niego wykorzystywane zgodnie ze swym przeznaczeniem.

(dowód z przesłuchania pozwanego k. 185v.-186)

Do dnia wyrokowania pozwani nie uregulowali zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. (okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania pozwanego. Za nieistotne dla rozstrzygnięcia Sąd uznał natomiast zeznania J. W., były one bowiem bardzo ogólnikowe, świadek nie pamiętał szczegółów rozmów z pozwanym, nie miał także wiedzy na okoliczność tego, w jakim zakresie umowa nie została spłacona.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne, podlega oddaleniu.

W przedmiotowej sprawie niesporne było, że powoda łączyła z pozwanym umowa leasingu operacyjnego, na mocy której do dyspozycji pozwanego zostały oddane trzy kawiarki. Umowa ta, w wyniku opóźnienia w spłacie rat leasingowych, została wypowiedziana przez finansującego, na skutek czego po stronie leasingobiorcy powstał obowiązek zwrotu przedmiotów leasingu pod rygorem naliczenia kary umownej, co w sprawie miało miejsce. Wątpliwości nie budziło również, iż w dniu 22 marca 2017 roku powód zawarł z pozwanym porozumienie – aneks do umowy leasingu operacyjnego, mocą którego cofnął (!!!) za zgodą korzystającego swoje oświadczenie woli z dnia 5 kwietnia 2016 roku o rozwiązaniu umowy leasingu, a strony porozumienia ustaliły nowy harmonogram uiszczania rat leasingowych. W porozumieniu tym znalazł się również zapis, że wobec faktu, iż przedmiot leasingu do chwili zawarcia porozumienia pozostaje w posiadaniu korzystającego, strony porozumienia zgodnie postanawiają, że finansującemu przysługuje z tego tytułu kara umowna, o której mowa w § 7 ust. 16 OWUL, obliczona za okres od dnia 20 kwietnia 2016 roku do dnia 30 stycznia 2017 roku w wysokości 16.189,17 zł. O ile korzystający ureguluje swoje zobowiązania w wysokości i w terminach oznaczonych w załączniku nr 1 do porozumienia, finansujący zobowiązuje się odstąpić od dochodzenia w/w kary umownej. Strony były również zgodne co do tego, iż pozwany uchybił postanowieniom porozumienia i nieterminowo wnosił raty leasingu, w następstwie czego umowa leasingu została rozwiązana, zaś powód uzupełnił weksel na kwotę 16.189,17 zł i przedstawił go do zapłaty dłużnikom.

Oś sporu ogniskowała się wokół ustalenia, czy powód był uprawniony do uzupełnienia weksla na sporną kwotę. W ocenie Sądu na tak postawione pytanie należy odpowiedzieć w sposób przeczący. Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że kara umowna została zastrzeżona w umowie leasingu na wypadek nie zwrócenia przedmiotu leasingu przez korzystającego w następstwie przeterminowanego rozwiązania umowy. O czym była mowa, umowa łącząca pozwanego z powodem została rozwiązana, a po stronie pozwanego powstała powinność opisana w § 7 ust. 15 OWUL, pod rygorem skutków z ust. 16. W ocenie Sądu oczywiste jest jednak, że obowiązek zwrotu przedmiotu leasingu istniał wyłącznie w sytuacji, gdy umowa stron nie obowiązywała. Umowa ta – poza przypadkiem, gdy po terminowym zakończeniu leasingu korzystający nie zdecydował się wykupić przedmiotu leasingu – nie przewidywała bowiem innych przypadków, w których korzystający był obowiązany do zwrotu przedmiotu leasingu. Nie budzi również wątpliwości, że cofnięcie oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy, czyniło to oświadczenie niebyłym, co implikuje konstatację, iż umowa leasingu obowiązywała nieprzerwanie od dnia jej zawarcia do dnia podpisania porozumienia. Skoro tak to po stronie pozwanego w ogóle nie ukonstytuował się obowiązek zwrotu przedmiotu leasingu, ergo powód nie miał prawa naliczyć kary umownej. W ocenie Sądu nie do przyjęcia jest koncepcja, w której umowa wprawdzie jest uznawana za nierozwiązaną, ale jednocześnie jej strony przyjmują, że skutki oświadczenia o rozwiązaniu umowy zachowują swoją moc za okres od daty złożenia tego oświadczenia do daty

podpisania porozumienia. Skoro porozumienie to powód traktuje nie, jako osobną umowę, ale jako część umowy pierwotnej, z tym zastrzeżeniem, że w umowie tej jej strony dokonały wydłużenia okresu obowiązywania leasingu i przyjęły nowy harmonogram spłaty, to zasadną jawi się konkluzja, iż umowę leasingu należy postrzegać, jako trwającą w sposób ciągły. Wynika to zresztą z ustalonego nowego harmonogramu, w którym uwzględnione zostały raty za czas, w którym umowa była rozwiązana, przy czym przyjęły one zerową wartość. Skoro jednak widnieją one w harmonogramie, to nie sposób przyjąć, iż umowa uległa w pewnym momencie przerwaniu. Porozumienie uczyniło bowiem tę przerwę niebyłą. Sąd oczywiście dostrzega sprzeczność § 8 porozumienia z § 3 tegoż, to jednocześnie ma na uwadze treść art. 65 § 1 i 2 k.c., w myśl którego, oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje, a w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Nie budzi zaś wątpliwości i nie przeczy temu sam powód, że wolą stron umowy leasingu było utrzymanie tego stosunku prawnego i umożliwienie pozwanemu wywiązanie się z przyjętych na jego gruncie zobowiązań. Wynika to z twierdzeń samego powoda, który podnosi w uzasadnieniu pozwu, że „strony postanowiły kontynuować przedmiotową umowę, ustalając nowe terminy opłat leasingowych”. Gdyby przyjąć punkt widzenia powoda porozumienie z marca 2017 roku należałoby postrzegać w istocie, jako zupełnie nowy stosunek zobowiązaniowy, nie zaś jako kontynuację umowy leasingu. Godzi się przy tym przypomnieć, że oświadczenie woli jest szczególnego rodzaju zachowaniem ludzkim, opartym na przeżywanym wewnątrznie akcie woli (czyli wewnętrznej decyzji) oraz ukierunkowanym na wywołanie określonych skutków prawnych. W ujęciu dynamicznym, oświadczenie woli polega na ujawnieniu świadomości podjętej decyzji wobec określonych podmiotów. Oświadczenie woli niejednokrotnie nie jest prostą informacją, ale zawiera w sobie żądanie składającego oświadczenie uwzględnienia ujawnionego faktu, jako podstawy roszczenia. Podlega ono wykładni (por. K. Markiewicz, A. Torbus, O wykładni pisemnych oświadczeń stron w postępowaniu cywilnym rozpoznawczym, *Polski Proces Cywilny*, 1/2013). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 29 czerwca 1995 roku (III CZP 66/95, OSNC 1995/12/168), wykładnia oświadczeń woli polega na ustalaniu ich znaczenia, czyli sensu. Ma ona na celu ustalenie właściwej treści regulacji zawartej w oświadczeniu woli. Ogólne reguły interpretacyjne, prowadzące do osiągnięcia tego celu, określone zostały w art. 65 k.c. w myśl którego, oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje; § 2 stanowi natomiast, że w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Wyrażone w przytoczonym przepisie reguły interpretacyjne grupują się wokół dwóch respektowanych przez prawo cywilne wartości. Są nimi z jednej strony wola (intencja) osoby dokonującej czynności prawnej, z drugiej natomiast zaufanie, jakie budzi złożone oświadczenie woli u innych osób. Odpowiednio do tych wartości w doktrynie wyróżnia się subiektywną metodę wykładni, zorientowaną na wolę osoby składającej oświadczenie woli, oraz metodę obiektywną (normatywną), akceptującą punkt widzenia adresata. Możliwa jest również kombinowana metoda wykładni, uwzględniająca obie wspomniane wartości. W ocenie Sądu Najwyższego należy przyjąć kombinowaną metodę wykładni, opartą na kryteriach subiektywnym i obiektywnym. Stanowisko takie zajmują też przedstawiciele nauki prawa cywilnego. Stosowanie kombinowanej metody wykładni do czynności prawnych *inter vivos* obejmuje dwie fazy. W pierwszej fazie sens oświadczenia woli ustala się mając na uwadze rzeczywiste ukonstytuowanie się znaczenia między stronami. Oznacza to, że uznaje się za wiążący sens oświadczenia woli, w jakim zrozumiała go zarówno osoba składająca, jak i odbierająca to oświadczenie. Decydująca jest zatem rzeczywista wola stron. Podstawę prawną do stosowania w tym wypadku wykładni subiektywnej stanowi art. 65 § 2 k.c., który, choć mowa w nim o umowach, odnosi się w istocie do wszystkich oświadczeń woli składanych innej osobie. Jeżeli okaże się, że strony nie przyjmowały tego samego znaczenia oświadczenia woli, konieczne jest przejście do drugiej, obiektywnej fazy wykładni, w której właściwy dla prawa sens oświadczenia woli ustala się na podstawie przypisania normatywnego, czyli tak, jak adresat sens ten rozumiał i rozumieć powinien. Za wiążące uznać trzeba w tej fazie takie rozumienie oświadczenia woli, które jest wynikiem starannych zabiegów interpretacyjnych adresata. Decydujący jest normatywny punkt widzenia odbiorcy, który z należyłą starannością dokonuje wykładni zmierzającej do odtworzenia treści myślowych osoby składającej oświadczenie woli. Przeważa tu ochrona zaufania odbiorcy oświadczenia woli nad wolą, a ściślej nad rozumieniem nadawcy. Nadawca bowiem formułuje oświadczenie woli i powinien uczynić to w taki sposób, aby było ono zgodne z jego wolą zrozumiane przez odbiorcę. Wykładnia obiektywna sprzyja pewności stosunków prawnych, a tym samym i pewności obrotu prawnego. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że pozwany rozumiał zapis § 3 porozumienia w ten sposób,

że umowa leasingu nie uległa rozwiązaniu i trwała nieprzerwanie od daty jej zawarcia. Powyższe przekonanie znajduje dodatkowe oparcie w treści załącznika do porozumienia (nowego harmonogramu), który, o czym była już mowa, wskazywał na ciągłość umowy, tj. uwzględniał raty za okres od maja 2016 roku do lutego 2017 roku tyle tylko, że w zerowej wysokości. W świetle powyższych rozważań sporny § 8 porozumienia należy traktować co najwyżej, jako nowy zapis o karze umownej, która została wyrażona konkretną kwotą i zastrzeżona na wypadek nie wykonania przez pozwanego zobowiązania o charakterze pieniężnym polegającego na uregulowaniu zobowiązania w wysokości i w terminach wskazanych w załączniku do porozumienia. Takie zastrzeżenie kary umowny, z mocy art. 483 § 1 k.c. uznać należy za niedopuszczalne, a w konsekwencji nieważne (art. 58 § 1 k.c.). W ocenie Sądu powód był uprawniony wyłącznie do dochodzenia kary umownej wynikającej z braku zwrotu sprzętu w dacie po złożeniu wypowiedzenia z dnia 5 lipca 2017 roku, co jednak nie było objęte przedmiotowym powództwem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w dniu 7 września 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt VIII Nc 7825/18 i oddalił powództwo.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 4.225 zł, na którą złożyły się: opłata od zarzutów – 608 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.